

РЕШЕНИЕ

№ 1973

гр. София, 10.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **16** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма]-гр.С., подадена чрез адв.Р. Р., срещу решение №273169/13.11.2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 116-ти състав, постановено по н.а.х.д. № 3290/2019г., с което е изменено наказателно постановление /НП/ №F286619/15.02.2017г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП С., с което на касатора за нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства е наложено административно наказание „имуществена санкция“, чийто размер на основание чл. 185, ал. 2, изр. 2 вр. ал. 1 ЗДДС с обжалваното решение е намален от 3000 лева на 500 лева. С касационната жалба се оспорва извода на СРС, че разпоредбата на чл.53, ал.2 ЗАНН е приложена правилно от административнонаказващия орган; твърди се, че при неправилно прилагане на санкционната разпоредба от административнонаказващият орган, НП е следвало да бъде отменено изцяло, а не да се намалява размер на наложената с него имуществена санкция; както и че СРС не е съобразил противоречивата правна квалификация, дадена на фактически описаното нарушение – по чл.33, ал.1 от Наредба

№Н-18/13.12.2006 г. и по чл.118, ал.1 ЗДДС.

Касаторът, редовно призван, не изпраща представител в съд.з. В представено по делото писмено становище от процесуалния му представител адв.Р. се поддържа жалбата.

Ответникът – ТД на НАП-С., чрез юриск.Н. в съд.з., оспорва жалбата. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

С решение №273169/13.11.2019г. по н.а.х.д. № 3290/2019г. Софийският районен съд е изменено наказателно постановление /НП/ №F286619/15.02.2017г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП С., с което на [фирма] за нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, на основание чл. 185, ал. 2, изр. 2 вр. ал. 1 ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева, като имуществената санкция е намалена на 500 лева.

За да постанови този съдебен акт, въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) - че на 28.12.2016 г. е извършена проверка в стопанисван от ответното дружество обект – кафе-сладкарница, находящ се в [населено място],[жк], бл.56. В обекта имало монтиран ЕКАФП, като съгласно междинния отчет от ФП дневният оборот е в размер на 0,00 лева, като няма посочени служебно въведени суми, а фактическата касова наличност била в размер на 73,50лв. Установената промяна в касовата наличност в размер на 73,50лв. представлява въвеждане на пари в касата, която не е отразена на фискалното устройство в момента на извършването ѝ с точност до минута. Констатирано е, че нарушението е извършено за първи път.

Районният съд е изследвал релевантните за спора обстоятелства и е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че ответникът е извършил вмененото му нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдът е приел, че отговорността на дружеството е ангажирана неправилно, доколкото е

приложена правната норма на чл. 185, ал. 2 ЗДДС, която предполага извършеното нарушение да е довело до неотчитане на приходи, като подобни фактически твърдения наказващият орган не е обективирал в НП. Първостепенният съд е отбелязал, че е приложима хипотезата на чл. 185, ал. 2, изр. 2 вр. ал. 1 ЗДДС и е приложил санкцията на тази правна норма в нейния минимум, като е изменил наложеното наказание от 3000 лева на 500 лева.

Горните съображения на районния съд се споделят и от настоящия съдебен състав. Видно от обстоятелствената част на АУАН и НП установената разлика между касовата наличност по фискално устройство и фактическата касова наличност произтича от въвеждане на пари в касата извън случаите на продажба; като в този смисъл е и представеното възражение срещу съставения АУАН. Поради това, правилни са изводите на районния съд, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на [фирма] по чл. 185, ал. 2 ЗДДС, но неправилно е идентифицирана санкционната норма, като е следвало да бъде наложена санкцията по изр. 2 във вр. с чл. 185, ал. 1 ЗДДС, доколкото процесното нарушение не води до неотрязване на приходи.

По конкретно твърдените в касационната жалба допуснати от СРС нарушения на материалния и процесуален закон, настоящият касационен състав намира, че административнонаказващият орган не е прилагал в случая чл.53, ал.2 ЗАНН относно „служебно изведени суми“, каквито въобще не се твърдят, съответно СРС не е коментирал в решението си такова приложение.

Също така, нито в АУАН, нито в НП е посочена като нарушена разпоредбата на чл.118, ал.1 ЗДДС. Като нарушена разпоредба, навсякъде – в АУАН, в НП и в решението на СРС е посочена и коментирана тази на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от Министерство на финансите във връзка с чл.118, ал.4 ЗДДС.

Предвид изложеното, настоящият касационен състав приема, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, с оглед неговата фактическа и правна сложност, и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, на ТД на НАП-С. следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №273169/13.11.2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 116-ти състав, постановено по н.а.х.д. № 3290/2019г.

ОСЪЖДА [фирма]-гр.С., с[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите-С. съдебни разноски в размер на 100 /сто/лева
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.